

Gran èxit dels Amics de les Arts a Barcelona i Girona

Ara

Girona beneeix el poder d'Els Amics de les Arts

La presentació del nou àlbum del grup omple les escales de la catedral en la cloenda de l'Strenes

Crònica

JOSEP PASTELLS
GIRONA

L'èxit era previsible, però encara va ser més esclatant del que l'organització del festival Strenes s'havia imaginat quan setmanes enrere es van exhaurir les 800 entrades en menys de 24 hores. El públic que ahir a la nit omplia les escales de la catedral de Girona va aclamar, enfervorit, les cançons amb què Els Amics de les Arts van clausurar la cinquena edició del festival. A més de tocar vuit de les dotze peces del nou àlbum, *Un estrany poder*, la banda va interpretar tretze de les composicions més conegudes del seu repertori en una nit ennuvolada en què la frescor de la temperatura contrastava amb l'escalfor ambiental.

"Les coses... Ai! Gaudim-les mentre encara puguem!", cantaven aconsellaven els Amics en obrir l'actuació amb la primera i enjogassada cançó del nou disc, molt més electrònic que els anteriors. Seguint el mateix ordre de l'àlbum, van continuar amb *30 dies sense cap accident*.

"Ja tornes a ser aquí. Els dies eren tan clars, que dubtava si eres o no una part de mi", diu una lletra que va ser molt ben rebuda pels assistents. "Sou fantàstics, us estimo!", cridava, entusiasmada, la Cristina, quan tot just havien tocat les dues primeres peces d'*Un estrany poder*.

Com a casa

Però més enllà de la presentació de l'últim treball, el concert va ser una magnífica oportunitat per retrobar-se amb velles creacions, amb clàssics que després de dotze anys atorguen un segell de distinció a la trajectòria d'un grup que a Girona sempre se sent com a casa. "Genial, que fort, que bé", corejava l'Adrià coincidint amb *Ja no ens passa*, la primera cançó que va fer que el públic s'aixequés dels esglons de pedra nummulítica mentre picava de mans. Després va venir *Ciència-ficció*. "Es veu Tòquio des del cel, m'ha semblat un bon final", cantava l'Aina, convençuda que peces com aquesta demostrin que Els Amics de les Arts "destaquen per un tracte exquisit de les lletres". La següent cançó del nou àlbum, *No ho entens*, semblava donar-li la raó: "M'ho faig amb la primera que passa, però sempre aca-

Els Amics de les Arts durant el concert d'ahir a les escales de la catedral de Girona. DAVID BORRAT

bo descobrint un matís. Com costa d'assumir que el blanc i el negre encara siguis tu". Tot seguit, *L'affaire Sofia* podia interpretar-se com una incitació a passar-s'ho bé: "Ara tu tries la trama, tot flueix, deixa't portar". I els assistents es deixaven endur pel ritme i la densitat d'una proposta que madura i s'enriqueix amb cada nou àlbum.

Un lleuger plugim va fer que la concurrència, entregada, recorregés cap a mig concert als impermeables que s'havien repartit a l'entrada. Poc després que sonés la peça que dona nom al disc, es va sentir el clam "in-inde-independència". Temes com *Reykjavik* i *Louisiana o els camps de cotó* van precedir l'estrena en directe d'*Apològia de la ingenuïtat*, on apareixen Walt Whitman, Lord Byron i frases admonitòries com aquesta: "A veure si amb tantes ganes de viure prendrem tots mal quan descobrim la gran veritat". *Les meves ex i tu*, *A mercè d'un so*, *Suïssa* i l'aclamadíssima *Jean-Luc* van ser seguides per dues de les noves cançons de l'àlbum (*El seu gran hit* i *Casa en venda*) abans d'un potent i extàtic final que va incloure *4-3-3*, *El matrimoni Arnolfini* i l'hilarant *Primer en la línia successòria*. —

El Periódico

► Eduard Costa y Joan Enric Barceló, durant el concert de Els Amics de les Arts en la sala Barts.

Contractació
jllimos@theproject.es
Telèfon
93 481 70 40

Complicidad total

CRÓNICA Els Amics de les Arts presentó 'Un estrany poder' en Barts

JORDI BIANCIOTTO
BARCELONA

En su nuevo disco, *Un estrany poder*, Els Amics de les Arts se dedican a llevar al extremo sus especialidades, de la más interiorista a la atolondrada, en una especie de selfi hiperepresivo, de la mano del productor escocés Tony Doogan. Y sus directos son un reflejo de esa voluntad de reflejar todos los colores de su paleta. Unos *amics* que, con una dècada de trayectoria a sus espaldas, son conscientes de sus virtudes y de sus límites, y saben el modo de conservar la fidelidad de sus fans.

Buena parte de las entradas de sus tres noches en Barts (jueves, ayer y hoy) se compraron antes de que el disco viera la luz, como hizo notar Ferran Piqué tras abrir el concierto con un par de canciones de estreno, *Les coses* y *30 dies sense cap accident*. Piezas pop altas de moral, con coros ceremoniosos, un poco épicos, y diná-

micas invasivas, como unos Arcade Fire pasados por el folk coral. Formación esencialista, sin metales, con la sección rítmica a cargo de dos músicos con carrera propia, Pol Cruells (bajo) y Ramon Aragall (batería).

BUTACAS INÚTILES // El jueves tocaron 10 de las 12 canciones de *Un estrany poder*, fundiéndolas con repescas de *Ja no ens passa*, *Ciència-ficció*, *L'afer Sofia*... Modulando el tono pero obteniendo casi siempre la imagen de un público en pie coreando las letras. «Aquestes butaques em sembla que avui no servirán de res», indicó Piqué. En efecto, las canciones de Els Amics, incluso las menos rítmicas y más narrativas, invitan a ser compartidas, con el público alzado, viéndose las caras y disfrutando de una sensación de complicidad.

Reconocieron que no siempre las piezas que creían con madera de hit han terminado siéndolo, y viceversa: la larga y serpenteante *Louisiana*

o els camps de cotó, del disco *Espècies per catalogar* (2012), es un clásico indispensable de sus conciertos, y en la sala Barts dialogó con el sentido *creciendo* de *El vent tallant*. Y, en un sentido contrario, esta loca canción llamada *Apològia de la ingenuïtat*, con ritmo swing, exclamaciones y un toque de country. Momento de exaltación: «Anem una mica més amunt!», anunció Dani Alegret antes de rescatar *Les meves ex i jo*.

TRACA FINAL CON GUINDA // En la traca final, la sarcástica *El seu gran hit*, parodia del éxito comercial, recibió honores de clásico, decorado con sendas bolas de espejos y superando incluso el alboroto provocado por la canción precedente, *Jean-Luc*. Con *Casa en venda* se pusieron serios y un poco pomposos. No hacía falta. Corrigieron el tiro en *4-3-3* y *El matrimoni Arnolfini*, un colofón de fiesta como corresponde a un concierto de Els Amics. —

Guitar
Bcn17

KIA

lorenzo duaso